

A. DEN UIL-VAN GOLEN

Ik had niemand

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Voorzichtig tilt Cora haar hoofd op. Hoort ze het goed? Het lijkt of iemand ligt te kreunen.

Het is verder stil op de zaal. Zouden de anderen slapen? Ze slaat de deken terug en gaat het bed uit. Even houdt ze zich vast aan het ledikant, dan loopt ze voetje voor voetje naar de overkant van de zaal. In de hoek bij het raam ligt de vrouw die vanmiddag binnengebracht is. Er was op de afdeling verder geen plaats. Cora was geschrokken toen ze de vrouw zag. Waarschijnlijk heeft ze een ongeluk gehad. Haar hoofd zat in het verband en haar beide benen zaten in het gips.

Vanavond was er niemand bij de vrouw op bezoek geweest. Een andere vrouw van de zaal had de opmerking gemaakt dat ze misschien niet in deze omgeving woonde.

Toch had Cora medelijden gevoeld en toen vader en moeder vanavond naar huis gingen, was zij even bij de vrouw gaan kijken. Maar ze kreeg er geen contact mee, waarschijnlijk

was de narcose nog niet goed uitgewerkt.

Ze buigt zich wat voorover en ziet dat de vrouw haar ogen open heeft.

‘Hebt u pijn?’ vraagt Cora zacht.

Ze ziet dat praten moeite kost. Fluisterend zegt de vrouw: ‘Ik heb zo’n dorst.’

‘Zal ik dan de zuster voor u bellen? Ik weet niet of u mag drinken.’

‘Nee, maak m’n lippen maar nat.’

Cora loopt naar de wasbak en maakt een tissue nat. Gelukkig worden de anderen niet wakker. Ze maakt de lippen van de vrouw wat nat en vraagt of ze nog meer nodig heeft.

Ze krijgt geen antwoord, want de vrouw zakt weer weg.

Even staat ze te kijken naar het witte gezicht van de vrouw. Dan draait ze zich om en gaat terug naar haar eigen bed. Ze rilt even, want het is niet echt warm op de zaal.

Ze kan onmogelijk meer in slaap komen. Ze durft het licht niet aan te doen om te gaan lezen, want dan stoort ze misschien de anderen. De deur gaat open en zuster An komt binnen.

Verbaasd komt ze naar Cora en vraagt waarom ze niet slaapt.

‘Ik werd net wakker van het kreunen van

die mevrouw die vanmiddag werd binnengebracht.'

'O, ik zal even bij haar kijken.'

Cora ziet dat de zuster even later met een glas water naar de vrouw gaat. Gelukkig, dan mag ze in ieder geval wat drinken.

Ze komt overeind, duwt het kussen in haar rug en wacht.

Zuster An komt nog even bij haar staan en zegt dat ze moet proberen om nog wat te slapen.

'Ik ben niet moe en ik kan ook niet slapen,' reageert Cora.

'Ben je nerveus?'

'Een beetje wel.'

'Wacht maar even, ik ga een slaaptabletje voor je halen.'

Ondanks haar protest neemt Cora het tabletje toch in en dat doet zijn werk. Na een poosje valt ze in slaap.

Ze wordt wakker van de pijn. Even moet ze nadenken waar ze is, dan weet ze het weer.

Natuurlijk, ze ligt alweer drie dagen in het ziekenhuis voor onderzoek. Ze draait zich op haar andere zij en zucht een paar keer diep. Die nare pijn, die op de meest onverwachte momenten op komt zetten. Ze ziet dat het nog

steeds donker is. Ze heeft dan niet erg lang geslapen.

Het is nu heel stil op de zaal. Af en toe hoort ze iemand snurken en geregeld loopt er iemand op de gang. Ze gaat op haar rug liggen en staart in het donker naar het plafond. Ze voelt zich weer ellendig. De pijn zit in heel haar lichaam. Zouden ze er nu eindelijk achter kunnen komen waar de pijn vandaan komt? Ze is al zo'n lange tijd onder doktersbehandeling.

Het begon zomaar opeens een keer op school tijdens de les. Ze kreeg ontzettende pijn in haar buik, die naar haar rug uitstraalde. Het zakte na een poosje, maar ze voelde zich akelig en in de pauze is ze naar huis gegaan. De volgende dag voelde ze zich weer beter en ging ze weer naar school. Tot de pijn na een week 's nachts terugkwam. Toen duurde het langer en ze was ook misselijk geweest. Ze was naar beneden gegaan en had melk opgewarmd in de magnetron. Moeder was toen naar beneden gekomen en had gevraagd wat er was. Ze had het voor zich willen houden, omdat het misschien wat kinderachtig was van haar. Moeder had het toch al druk genoeg. Maar moeder drong er bij haar op aan

en toen heeft ze het verteld.

Een paar dagen later is ze naar de huisarts gegaan. Die heeft haar onderzocht en niets bijzonders kunnen vinden. Hij had haar medicijnen meegegeven, want hij dacht dat het van de menstruatie kwam. Nou, dat had best gekund, want daar had ze al heel lang last van. Ze zag er altijd met angst tegen op als die dagen er weer aankwamen. Ze was jaloers op haar vriendinnen, die er bijna niets van merkten. Maar die medicijnen hielpen ook niet.

Na een paar weken kwam de pijn terug en het leek wel of het na die keer niet echt wegging. Uiteindelijk heeft de huisarts haar naar een internist gestuurd en die heeft ook niets kunnen vinden. Omdat de pijn toch bleef, is ze afgelopen maandag opgenomen voor onderzoek.

Tjonge, wat leek het al lang geleden dat ze zonder pijn was. En het vreemde is, dat ze er aan gaat wennen. In het begin leek de pijn veel erger dan nu. Maar toch zal ze blij zijn als ze weet waar het vandaan komt.

Ze schrikt. Iemand roept om de zuster. Ze gaat overeind zitten en kijkt naar de jonge vrouw die naast haar ligt. Nee, die slaapt nog. Zou het weer die mevrouw in de hoek zijn?

Ze gaat het bed uit en loopt naar het raam. Ja hoor, de vrouw ligt met haar ogen open en als ze Cora ziet vraagt ze of zij de zuster is. 'Nee, mevrouw, maar ik hoorde u roepen. Zal ik voor u bellen?'

'Graag, weet u waarom ik hier lig?'

Cora schudt haar hoofd. 'Nee, u bent gistermiddag laat hier binnengebracht. Meer weet ik niet. Maar waarschijnlijk hebt u een ongeluk gehad?'

'Ja, dat zou kunnen, maar waar dan?'

De vrouw sluit haar ogen weer en Cora legt even haar hand op haar arm.

'Probeert u maar rustig te blijven. Als de dokter vandaag komt zal hij het u vast vertellen.'

'Jij bent aardig voor mij, dankjewel,' klinkt het zacht.

'Niets bijzonders, hoor. Moet ik de zuster nog bellen?'

'Nee, het gaat wel weer. 't Is goed zo.'

Cora gaat weer terug naar haar eigen bed en blijft op de rand zitten. Ze voelt dat ze nu echt niet meer kan slapen. Wat zou ze graag gaan lezen, maar ze zal nog even moeten wachten. Gelukkig is de pijn weer gezakt. Stel je voor dat ze helemaal niets vinden, zou ze

zich dan toch aanstellen? Maar die pijn is er gewoon, daar kan ze niet omheen.

Ze denkt weer aan het afgelopen bezoekuur. Wat fijn dat vader en moeder elke dag komen. Ze had er zo tegen opgezien om naar het ziekenhuis te gaan. Het was lang geleden dat ze er op bezoek ging bij opa. Onwillekeurig glimlacht ze als ze aan opa denkt. Wat heeft hij lang in het ziekenhuis moeten liggen. En ze kan zich nog herinneren dat hij nooit klaagde. Altijd had hij aandacht voor haar en de andere kleinkinderen. En dan die keer toen ze bij hem moesten komen omdat hij ging sterven. Wat heeft hij hen ernstig aangesproken. Er was geen angst voor de dood, alleen een verlangen om weg te mogen om bij de Here Jezus te zijn. Wat is dat al lang geleden!

Ze denkt aan Wouter en Pieter, haar jongere broertjes. Die waren er vanavond ook bij. Wouter was erg stil, maar Pieter had hele verhalen over school. Ze heeft ervan genoten en toen het bezoekuur voorbij was, kwamen de tranen. Wat zou ze graag mee naar huis gaan zijn.

Mevrouw Van Voren draait zich om en kijkt op de wekker. Is het nu al tijd? Ze heeft het gevoel net in slaap gevallen te zijn. Maar de wijzer geeft aan dat ze eruit moet.

Haar man is al vroeg weggegaan. Hij moest om zes uur op zijn werk zijn, omdat het zo ontzettend druk is. Ze gaat overeind zitten en strijkt haar haren uit haar gezicht.

Het is verder nog stil in huis. Maar dat kan eigenlijk niet anders, want Wouter en Pieter zijn vrij laat naar bed gegaan. Gisteravond zijn ze nog even bij oma langs geweest om te vertellen hoe het met Cora ging.

Ze heeft een onrustig gevoel en dat kan ze niet van zich afzetten. Hoe haar man ook geprobeerd heeft haar gerust te stellen, het lukt niet om dat gevoel weg te krijgen.

Ze slaat het dekbed terug en gaat uit bed. Zo, nu eerst de jongens maar wakker maken. Voorzichtig doet ze de slaapkamerdeur open, maar tot haar verbazing ziet ze hen allebei op de grond zitten. Ze hebben een groot vel papier voor zich en daar zijn ze op aan het tekenen en kleuren.

‘Hoi mam, we maken een tekening voor

Cora,' reageert Wouter en wijst naar het blad papier.

'Dat is erg leuk van jullie. Ik dacht dat jullie nog slapen, omdat ik niets hoorde.'

'Wij zijn allang wakker,' reageert Pieter zonder op te kijken.

'Kom, jongens, het is tijd om je te wassen en aan te kleden. Jullie moeten niet te laat op school komen.'

'Ik vind het niet leuk dat Cora in het ziekenhuis ligt,' begint Wouter, terwijl hij over-eind komt.

'Nee, niemand vindt het leuk, maar het zou toch wel fijn zijn als ze er nu achter komen waar die vervelende pijn vandaan komt.'

Pieter heeft het blad papier opgepakt en het op bed gelegd.

'Kijk, mam,' en hij wijst naar een tekening die hij gemaakt heeft.

Ze buigt zich voorover en kijkt. 'Joh, dat is jullie skelter.'

Pieter kijkt haar glunderend aan. Dan heeft hij het goed getekend, want mam ziet het direct.

Even later zitten ze beneden aan de ontbijt-tafel. Moeder bidt en vraagt of de Here aan Cora wil denken. Of Hij haar beter wil maken.